

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

فتنة التكفير

Cu aprecierea lui ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz și
comentariul lui Muḥammad ibn Šāliḥ al-‘Uthaymīn

Pericolul takfīrului neîntemeiat

Muḥammad Nāṣir al-Dīn
al-Albānī

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Muḥammad Nāṣir al-Dīn al-Albānī

Pericolul takfīrului neîntemeiat

Cu aprecierea lui ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz și comentariul lui
Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-‘Uthaymīn

فتنة التكفير

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: فتنۃ الکفر

Ediția I

Institutul Tawhid · <https://www.tawhid.ro>

Text arab coranic: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026 Tanzil Project, licența Creative Commons Attribution 3.0 (CC BY 3.0), <https://tanzil.net>. Textul arab este reprodus fără modificări; fragmentele sunt indicate în referințe.

Detaliu de legătură de carte · India, secolul al XVII-lea. The Metropolitan Museum of Art, 55.121.10.45 · CC0 / domeniul public.

Cuprins

1 Cuvântul învățatului al-Albānī despre takfīr	1
Sinceritatea și urmarea căii companionilor	4
Înțelesurile cuvântului kufr	8
Discuția cu adepți ai takfīrului	14
Consecințele practice ale declarării necredinței	18
Purificarea și educarea	20
2 Aprecierea eminentului învățat, șeicul ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz ...	24
3 Aprecierea învățatului, șeicul Muḥammad al-‘Uthaymīn	30
Indice	33

Contribuții

Pericolul takfirului

De șeicul, învățatul și specialistul în hadith Muḥammad Nāṣir al-Dīn al-Albānī — Allah să aibă milă de el.

Aprecieri din partea eminentului învățat, șeicul ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz — Allah să aibă milă de el.

Comentariu al învățatului, șeicul Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-‘Uthaymīn — Allah să aibă milă de el.

1 Cuvântul învățatului al-Albānī despre takfīr

Allah să aibă milă de el.

Lauda Îi aparține lui Allah! Îl laudăm, Îi cerem ajutorul și iertarea și căutăm adăpost la Allah de răul sufletelor noastre și de faptele noastre rele. Pe cel pe care Allah îl călăuzește nimeni nu-l poate rătăci, iar pe cel pe care El îl lasă în rătăcire nimeni nu-l poate călăuzi. Mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, Care nu are niciun asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său.

Acestea fiind spuse:

Problema takfīrului în general — declararea oamenilor drept necredincioși, fie că este vorba despre conducători, fie despre cei conduși — este o mare tulburare, veche, pe care a îmbrățișat-o una dintre grupările islamice de odioară, cunoscută sub numele de Khawārij.

Din păcate, unii dintre cei care cheamă la religie sau dintre cei însuflețiți de zel ajung să se îndepărteze de Carte și de Sunna, însă chiar în numele Cărții și al Sunnei.

Aceasta se datorează următoarelor două cauze:

Prima: puținătatea cunoașterii.

Cealaltă — foarte însemnată — este că ei nu au dobândit înțelegerea regulilor Legii revelate, care stau la temelia chemării islamice corecte. Oricine se abate de la ele intră în rândul grupărilor care s-au îndepărtat de comunitatea lăudată de Trimisul lui Allah ﷺ în mai multe hadithuri. Și Domnul nostru, Atotputernicul și Mărețul, a pomenit-o, arătând că acela care se îndepărtează de ea I se împotrivește lui Allah și Trimisului Său. El, Atotputernicul și Mărețul, spune:

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۚ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

Pe cel care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat limpede călăuzirea, și urmează altă cale decât cea a credincioșilor îl lăsăm în voia căii pe care a ales-o și îl vom arde în Gheena. Și ce rea destinație!

Coran 4:115

Dintr-un motiv limpede pentru oamenii învățați, Allah nu S-a limitat la cuvintele:

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ﴾

Pe cel care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat limpede călăuzirea...

Coran 4:115 • Fragment coranic

﴿نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ﴾

...îl lăsăm în voia căii pe care a ales-o...

Coran 4:115 • Fragment coranic

Ci a adăugat la împotrivirea față de Trimis urmarea unei alte căi decât cea a credincioșilor, spunând:

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ

غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ

وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

Pe cel care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat limpede călăuzirea, și urmează altă cale decât cea a credincioșilor îl lăsăm în voia căii pe care a ales-o și îl vom arde în Gheena. Și ce rea destinație!

Coran 4:115

A urma sau a nu urma calea credincioșilor este, așadar, un lucru foarte însemnat, atât în bine, cât și în rău. Cel care urmează calea credincioșilor va fi salvat înaintea Domnului lumilor, iar celui care se îndepărtează de calea lor îi este de ajuns Gheena. Și ce rea destinație!

De aici s-au rătăcit foarte multe grupări, în trecut și în prezent. Ele nu s-au mulțumit să nu urmeze calea credincioșilor, ci s-au bizuit pe propriile minți și și-au urmat poftetele în interpretarea Cărții și a Sunnei. Apoi au clădit pe aceasta concluzii foarte primejdioase, prin care s-au îndepărtat de ceea ce urmau înaintașii noștri drepecți — Allah Preaînaltul să fie mulțumit de ei toți.

Acest fragment al versetului nobil:

﴿وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ﴾

...și urmează altă cale decât cea a credincioșilor...

Coran 4:115 · Fragment coranic

a fost întărit stăruitor de Profet ﷺ în mai multe hadithuri autentice.

Aceste hadithuri — dintre care voi aminti câteva — nu sunt necunoscute musulmanilor de rând, cu atât mai puțin celor învățați. Ceea ce nu se cunoaște însă este că ele arată necesitatea, obligația și însemnătatea urmăririi căii credincioșilor în înțelegerea Cărtii și a Sunnei.

Sinceritatea și urmarea căii companionilor

Mulți dintre cei învățați scapă din vedere acest lucru și nu sunt atenți la necesitatea și caracterul lui obligatoriu, cu atât mai mult cei cunoscuți drept „*Gruparea Takfirului*” sau unele dintre grupările care își atribuie jihădul, dar care, în realitate, sunt rămășițe ale curentului takfirului.

Aceștia, ca și ceilalți, pot fi în sinea lor oameni buni și sinceri. Însă aceasta singură nu este de ajuns pentru ca omul să fie, înaintea lui Allah, Atotputernicul și Mărețul, dintre cei salvați și izbânditori.

Musulmanul trebuie neapărat să întrunească două lucruri:

Sinceritatea adevărată a intenției față de Allah, Atotputernicul și Mărețul.

Și urmarea corectă a ceea ce practica Profetul ﷺ.

Nu este, așadar, de ajuns ca musulmanul să fie sincer și sânguincios în strădania sa de a pune în practică Cartea și Sunna și de a chema la ele. Pe lângă aceasta, calea lui trebuie să fie dreaptă, sănătoasă, corectă și fără abatere. Acest lucru nu se împlinește așa cum se cuvine decât urmând ceea ce urmau înaintașii drepti ai comunității — Allah Preaînaltul să fie mulțumit de ei toți.

Dintre hadithurile cunoscute și autentice care întemeiază cele spuse — și la care am făcut mai înainte trimitere — face parte hadithul despre cele șaptezeci și trei de grupări. Este cuvântul Profetului ﷺ:

افترقت اليهود على إحدى وسبعين فرقة وافترقت
النصارى على اثنتين وسبعين فرقة وستفترق أمتي على
ثلاث وسبعين فرقة كلها في النار إلا واحدة

Evreii s-au împărțit în șaptezeci și una de grupări, creștinii s-au împărțit în șaptezeci și două de grupări, iar comunitatea mea se va împărți în șaptezeci și trei de grupări. Toate vor fi în Foc, în afară de una.

Ei au întrebat: „Care este aceea, Trimis al lui Allah?” El a răspuns:

الجماعة

Comunitatea unită, al-ġamā'a.

Iar într-o altă relatare:

ما أنا عليه وأصحابي

Ceea ce urmăresc eu și companionii mei.

Vedem că răspunsul Profetului ﷺ se întâlnește pe deplin cu versetul amintit mai înainte:

﴿وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ﴾

...și urmează altă cale decât cea a credincioșilor...

Coran 4:115 · Fragment coranic

Primii cuprinși în sensul general al acestui verset sunt companionii Trimisului ﷺ.

În acest hadith, Trimisul ﷺ nu s-a mulțumit să spună „Ceea ce urmează eu...”, deși, în realitate, aceasta ar putea fi suficient pentru musulmanul care înțelege cu adevărat Cartea și Sunna. Însă el ﷺ pune în practică ceea ce Allah, Slăvitul și Preaînaltul, spune despre el:

﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾

...plin de bunătate și îndurare față de credincioși.

Coran 9:128 · Fragment coranic

Din bunătatea sa deplină și din îndurarea sa desăvârșită față de companionii și urmașii săi, el — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra sa — le-a arătat limpede că semnul grupării salvate este ca membrii și adepții ei să urmeze ceea ce urma Trimisul ﷺ și ceea ce au urmat companionii săi după el.

De aceea, musulmanilor în general și celor care cheamă la religie în special nu le este îngăduit să se limiteze, în înțelegerea Cărții și a Sunnei, la mijloacele cunoscute ale înțelegerii, precum cunoașterea limbii arabe, a textelor abrogatoare și abrogate și altele asemenea. Înainte de toate acestea, trebuie să se întoarcă la ceea ce urmau companionii Profetului ﷺ. Din relatările și viețile lor se vede că erau mai sinceri decât noi în adorarea lui Allah, Atotputernicul și Mărețul, și aveau o înțelegere mai adâncă a Cărții și a Sunnei, pe lângă celelalte însușiri laudabile pe care le aveau și după care își formaseră purtarea.

Cu acest hadith se aseamănă întru totul, în privința roadelor și folosului său, hadithul despre califii drept călăuziți, consemnat în colecțiile Sunan din relatarea lui al-ʿIrbād ibn Sāriya — Allah Preaînaltul să fie mulțumit de el. Acesta a spus:

وعظنا رسول الله صلى الله عليه وسلم موعظة وجلت
منها القلوب وذرفت منها العيون فقلنا: كأنها موعظة
مودع فأوصنا يا رسول الله

Trimisul lui Allah ﷺ ne-a ținut o cuvântare de îndemn care a umplut inimile de teamă și a făcut ochii să lăcrimeze. Am spus: „Parcă este cuvântarea celui care își ia rămas-bun. Dă-ne, așadar, un sfat, Trimis al lui Allah!”

El a spus:

أوصيكم بالسمع والطاعة وإن ولي عليكم عبد حبشي وإنه
من يعش منكم فسيرى اختلافا كثيرا فعليكم بسنتي
وسنة الخلفاء الراشدين من بعدي عضوا عليها بالنواجذ

Vă îndemn să ascultați și să vă supuneți, chiar dacă ar fi pus peste voi un rob abisinian. Acela dintre voi care va trăi va vedea multe neînțelegeri. Țineți-vă, așadar, de Sunna mea și de sunna califilor drept călăuziți de după mine. Prindeți-vă de ea cu dinții cei din urmă...

Relatarea lui al-ʿIrbād ibn Sāriya, în colecțiile Sunan.

Și a continuat hadithul.

Dovada urmărită în acest hadith este sensul răspunsului său la întrebarea de mai înainte. El ﷺ și-a îndemnat comunitatea, adresându-se companionilor, să se țină de Sunna sa. Apoi nu s-a oprit aici, ci a spus:

وسنة الخلفاء الراشدين من بعدي

...și de sunna califilor drept călăuziți de după mine.

Prin urmare, trebuie să revenim mereu și neîncetat asupra acestui principiu de temelie, dacă vrem să ne înțelegem credința, adorarea, morala și purtarea.

Nu există altă cale decât întoarcerea la metoda înaintașilor noștri dreپتی pentru a înțelegem toate aceste chestiuni necesare musulmanului, astfel încât să fie cu adevărat dintre cei care aparțin grupării salvate.

De aici s-au rătăcit grupări vechi și noi, când nu au luat seama la semnificația versetului amintit, la înțelesul hadithului despre sunna califilor drept călăuziți și al celui despre împărțirea comunității. Era, așadar, foarte firesc să se abată, precum cei dinaintea lor, de la Cartea lui Allah, de la Sunna Trimisului Său ﷺ și de la calea înaintașilor dreپتی.

Dintre acești oameni abătuți fac parte Khawārij, cei de odinioară și cei de astăzi.

Înțelesurile cuvântului kufir

La rădăcina tulburării takfirului din vremea noastră — și chiar de demult — se află un verset în jurul căruia se învârtesc mereu. Este cuvântul Preaînaltului:

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt necredincioșii.

Coran 5:44 • Fragment coranic

Ei îl preiau fără o înțelegere adâncă și îl aduc ca dovadă fără o cunoaștere temeinică.

Știm că acest verset nobil se repetă, iar încheierea lui vine cu trei formulări:

﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

...*acea sunt necredincioșii.*

Coran 5:44 · Fragment coranic

﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

...*acea sunt cei nedreți.*

Coran 5:45 · Fragment coranic

﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

...*acea sunt cei nelegiuți.*

Coran 5:47 · Fragment coranic

Din deplina ignoranță a celor care folosesc drept dovadă numai prima formulare a acestui verset:

﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

...*acea sunt necredincioșii.*

Coran 5:44 · Fragment coranic

face parte faptul că nu au cunoscut nici măcar o parte dintre textele revelate — din Coran sau din Sunna — în care apare cuvântul „*kufir*”. Ei l-au luat, fără cercetare, drept însemnând ieșirea din religie și au socotit că nu există nicio deosebire între acela care a săvârșit acest kufir și politeiștii dintre evrei, creștini și adepții celorlalte religii aflate în afara Islamului.

Însă cuvântul „*kufir*”, în limbajul Cărții și al Sunnei, nu înseamnă întotdeauna acel lucru asupra căruia insistă ei și căruia îi impun această înțelegere greșită și eronată.

Cuvântul „*necredincioșii*”, în privința faptului că nu indică un singur înțeles, este întocmai ca celelalte două cuvinte: „*cei nedreți*” și „*cei nelegiuți*”. Așa cum descrierea cuiva drept

nedrept sau nelegiuit nu înseamnă neapărat că a apostaziat de la religia sa, tot așa stau lucrurile și cu cel descris drept necredincios.

Această varietate de sensuri a aceluiași cuvânt este arătată mai întâi de limbă, apoi de Legea revelată, care a venit în limba arabilor, limba Coranului nobil.

De aceea, oricine se încumetă să emită judecăți asupra musulmanilor, conducători sau conduși, trebuie să aibă o cunoaștere largă a Cărții și a Sunnei, în lumina căii înaintașilor drepecți.

Cartea și Sunna, precum și ceea ce decurge din ele, nu pot fi înțelese decât printr-o cunoaștere precisă a limbii arabe și a regulilor ei de exprimare.

Dacă studentului în științele religiei îi lipsește ceva din cunoașterea limbii arabe, printre lucrurile care îl ajută să îndrepte această lipsă se numără întoarcerea la înțelegerea imamilor și a învățaților de dinaintea sa, mai ales a celor din primele trei generații, despre care s-a mărturisit că sunt cele mai bune. Să ne întoarcem la verset:

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt necredincioșii.

Coran 5:44 · Fragment coranic

Ce se înțelege aici prin kufr? Ieșirea din religie sau altceva?

Spun: este necesară precizie în înțelegerea acestui verset, căci el poate însemna kufr în faptă, adică abaterea, prin fapte, de la unele dintre poruncile Islamului.

Ne ajută în această înțelegere marele învățat al comunității și talmăcitorul Coranului, ‘Abd Allāh ibn ‘Abbās — Allah să fie mulțumit de amândoi. Toți musulmanii, în afară de cei din acele grupări rătăcite, sunt de acord că el este un imam fără seamăn în explicarea Coranului.

Parcă i-ar fi ajuns atunci la urechi tocmai ceea ce auzim noi astăzi: că există oameni care înțeleg acest verset superficial, fără să facă deosebiri necesare. El — Allah să fie mulțumit de el — a spus:

ليس الكفر الذي تذهبون إليه وإنه ليس كفرا ينقل
عن الملة وهو كفر دون كفر

Nu este kufr-ul la care vă gândiți voi. Nu este un kufr care scoate din religie, ci este un kufr mai mic decât kufr-ul care scoate din religie.

Cuvântul lui Ibn ‘Abbās despre Coran 5:44.

Poate că se referea la Khawārij, care s-au răzvrătit împotriva conducătorului credincioșilor, ‘Alī — Allah să fie mulțumit de el. Printre urmările acestei răzvrătiri s-a numărat faptul că au vărsat sângele credincioșilor și le-au făcut lucruri pe care nu le-au făcut politeiștilor. El a spus, așadar, că lucrurile nu stau așa cum au spus sau și-au închipuit ei, ci este vorba despre un kufr mai mic decât kufr-ul care scoate din religie.

Acest răspuns scurt și limpede al tălmăcitorului Coranului, în explicarea versetului, este judecata care reiese din textele la care m-am referit mai înainte și care nu îngăduie altă înțelegere.

Apoi, cuvântul „*kuf*r” apare în multe texte coranice și în multe hadithuri și nu poate fi înțeles, în toate acestea, ca însemnând ieșirea din religie.

De pildă, în cunoscutul hadith din cele două Șaḥīḥ-uri, ‘Abd Allāh ibn Mas‘ūd — Allah Preaînaltul să fie mulțumit de el — spune că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

سباب المسلم فسوق وقتاله كفر

A-l insulta pe musulman este nelegiuire, iar a lupta împotriva lui este kufr.

Al-Bukhārī și Muslim; relatarea lui ‘Abd Allāh ibn Mas‘ūd.

Kufr-ul de aici este păcatul care înseamnă ieșirea din ascultare. Însă Trimisul ﷺ, cel mai limpede dintre oameni în exprimare, a întărit avertismentul, spunând:

وَقِتَالَهُ كُفْرٌ

...iar a lupta împotriva lui este kufr.

Pe de altă parte, prima parte a acestui hadith:

سَبَابُ الْمُسْلِمِ فَسُوقٌ

A-l insulta pe musulman este nelegiuire...

poate fi oare înțeleasă în sensul nelegiurii din a treia formulare a versetului amintit mai înainte?

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt cei nelegiuiți.

Coran 5:47 · Fragment coranic

Răspunsul este că aceasta poate fi o nelegiuire sinonimă cu acel kufr care înseamnă ieșirea din religie. Dar nelegiuirea poate fi și sinonimă cu un kufr care nu înseamnă ieșirea din religie, ci acel lucru despre care tălmăcitorul Coranului a spus că este un kufr mai mic decât kufr-ul care scoate din religie.

Acest hadith întărește faptul că kufr-ul poate avea acest înțeles, deoarece Allah, Atotputernicul și Mărețul, a spus:

﴿وَأِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا
فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ
تَفِيَّءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ﴾

*Dacă două grupuri de credincioși se luptă între ele, împăcați-le.
Dacă unul dintre ele îl asuprește pe celălalt, luptați împotriva
celui care asuprește până când se întoarce la porunca lui Allah.
Coran 49:9 · Fragment coranic*

Domnul nostru, Atotputernicul și Mărețul, a pomenit aici grupul asupritor, care luptă împotriva grupului credincios aflat de partea dreptății. Cu toate acestea, nu a declarat grupul asupritor drept necredincios, deși hadithul spune:

وقتاله كفر

...iar a lupta împotriva lui este kufr.

Așadar, a lupta împotriva lui este un kufr mai mic decât kufr-ul care scoate din religie, exact cum a spus Ibn ‘Abbās în explicarea versetului amintit.

Lupta unui musulman împotriva altui musulman este asuprire, agresiune, nelegiuire și kufr. Însă aceasta înseamnă că kufr-ul poate fi un kufr în faptă sau un kufr în credință.

De aici vine această deosebire precisă, pe care a explicat-o și a lămurit-o cel care a fost cu adevărat un imam, șeicul Islamului, Ibn Taymiyya — Allah să aibă milă de el. După el a făcut același lucru discipolul său devotat, Ibn Qayyim al-Jawziyya. Ei au meritul de a fi atras atenția și de a fi insistat asupra acestei împărțiri a kufr-ului, al cărei stindard l-a ridicat tălmăcitorul Coranului prin acea formulare cuprinzătoare și scurtă. Ibn

Taymiyya — Allah să aibă milă de el — și discipolul și însoțitorul său, Ibn Qayyim al-Jawziyya, insistă mereu asupra necesității de a deosebi între kufr în credință și kufr în faptă. Altfel, fără să-și dea seama, musulmanul cade în tulburarea desprinderii de comunitatea musulmanilor, în care au căzut Khawārij de odinioară și unii dintre acolii lor de astăzi.
Pe scurt, cuvântul Profetului ﷺ:

وقتاله كفر

...iar a lupta împotriva lui este kufr.

nu înseamnă nicidecum ieșirea din religie.

Hadithurile despre aceasta sunt foarte numeroase. Toate sunt dovezi zdrobitoare împotriva celor care se opresc la înțelegerea lor limitată a versetului amintit și se țin de interpretarea lui ca referindu-se la kufr în credință.

Deocamdată, acest hadith ne este de ajuns: el este o dovadă hotărâtoare că lupta unui musulman împotriva fratelui său musulman este kufr în sensul kufr-ului în faptă, nu al kufr-ului în credință.

Dacă ne întoarcem la „Gruparea Takfirului” sau la cei desprinși din ea și la declararea de către ei a conducătorilor — și, cu atât mai mult, a celor care trăiesc sub autoritatea lor, întră sub conducerea lor și lucrează pentru ei — drept necredincioși și apostati, vedem că aceasta se întemeiază pe părerea lor greșită că aceștia au săvârșit păcate și astfel au devenit necredincioși.

Discuția cu adepți ai takfirului

Printre lucrurile pe care este folositor să le amintesc și să le povestesc se numără faptul că m-am întâlnit cu unii dintre cei care fuseseră în „Gruparea Takfirului”, apoi Allah, Atotputernicul și Mărețul, i-a călăuzit.

Le-am spus: „Iată, i-ați declarat pe unii conducători necredincioși. Dar de ce îi declarați necredincioși pe imamii moscheilor, pe predicatorii, muezinii și îngrijitorii moscheilor? Și de

ce îi declarați necredincioși pe profesorii de științe religioase din școli și din alte locuri?”

Ei au spus: „Pentru că aceștia au fost mulțumiți cu guvernarea acelor conducători care judecă după altceva decât ceea ce a pogorât Allah.”

Spun: dacă această mulțumire este o acceptare în inimă a judecării după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, atunci kufr-ul în faptă se transformă în kufr în credință. Orice conducător care judecă după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, considerând și crezând că această guvernare este cea potrivită pentru a fi adoptată în vremea de față și că nu se cuvine să adopte judecata Legii revelate, enunțată în Carte și în Sunna, are, fără îndoială, un kufr în credință, nu doar un kufr în faptă. Iar cel care îi împărtășește acceptarea și credința i se alătură în aceasta.

Apoi le-am spus: „Mai întâi, voi nu puteți afirma despre fiecare conducător care judecă după legile occidentale ale necredinței — sau după multe dintre ele — că, dacă ar fi întrebat despre judecarea după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, ar răspunde că judecarea după aceste legi este cea adevărată și potrivită pentru această vreme și că nu este îngăduit să se judece după Islam. Dacă ar spune aceasta, ar deveni într-adevăr necredincioși, fără nicio îndoială.”

„Dacă trecem la cei conduși — între care se află învățați, oameni drepti și alții —, cum îi puteți declara necredincioși numai pentru că trăiesc sub o guvernare care îi cuprinde pe ei exact cum vă cuprinde și pe voi? Voi declarați însă că aceia sunt necredincioși apostati și că judecarea după ceea ce a pogorât Allah este obligatorie. Apoi spuneți, pentru a vă găsi o scuză vouă înșivă: simpla încălcare în faptă a judecării Legii revelate nu impune declararea făptuitorului drept apostat de la religia sa.”

Exact același lucru îl spun și ceilalți. Numai că voi adăugați împotriva lor, fără drept, judecata de necredință și apostazie.

Printre întrebările care le arată greșeala și rătăcirea se numără și următoarea: când se poate judeca despre musulmanul care mărturisește că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în

afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah — și care poate chiar împlinește rugăciunea — că a apostaziat de la religia sa?

Este suficientă o singură dată?

Sau trebuie să declare că a apostaziat de la religie?

Nu vor cunoaște răspunsul și nu vor ajunge la ceea ce este corect. Suntem astfel nevoiți să le dăm următorul exemplu:

Un judecător judecă după Legea revelată; aceasta este obișnuința și rânduiala sa. Dar într-o singură judecată alunecă și hotărăște împotriva Legii: îi dă dreptate celui nedrept și îl lipsește de dreptul său pe cel nedreptățit. Acesta a judecat, în mod sigur, după altceva decât ceea ce a pogorât Allah. Spuneți oare că a căzut într-un kufur de apostazie?

Vor spune: „Nu, pentru că aceasta i s-a întâmplat o singură dată.”

Spunem: „Dacă pronunță aceeași hotărâre a doua oară sau pronunță o altă hotărâre prin care încalcă din nou Legea, devine necredincios?”

Apoi repetăm: de trei ori, de patru ori — când spuneți că a devenit necredincios? Nu vor putea stabili o limită prin numărul hotărârilor sale care încalcă Legea, în condițiile în care nu-l declară necredincios prin ele.

În schimb, pot face exact contrariul dacă se știe despre el că, de la prima hotărâre, a socotit bună judecarea după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, considerând-o îngăduită, și a socotit rea judecata Legii revelate. Atunci judecarea lui drept apostat este corectă, chiar de la prima dată.

Dimpotrivă, dacă am vedea la el zeci de hotărâri în felurite pricini, prin care a încălcat Legea, iar când l-am întreba: „De ce ai judecat după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, Atotputernicul și Mărețul?”, ar răspunde: „Mi-a fost teamă și m-am temut pentru mine” sau, de pildă, „Am luat mită”, acesta ar fi cu mult mai rău decât cel dintâi. Cu toate acestea, nu putem spune că este necredincios până când nu arată ce are în inimă: că nu socotește potrivit să judece după ceea ce a pogorât Allah, Atotputernicul și

Mărețul. Numai atunci putem spune că este un necredincios al cărui kufr este apostazie.

Pe scurt, trebuie să se știe că kufr-ul, asemenea nelegiuirii și nedreptății, se împarte în două feluri:

Un kufr, o nelegiuire și o nedreptate care scot din religie; toate acestea țin de a considera în inimă îngăduit ceea ce este interzis.

Și un alt fel, care nu scoate din religie și care ține de a trata în practică drept îngăduit ceea ce este interzis.

Toate păcatele — mai ales cele răspândite în această vreme, precum tratarea în practică drept îngăduite a cametei, a relațiilor sexuale nepermise, a consumului de vin și a altora — țin de kufr în faptă. Nu ne este îngăduit să-i declarăm necredincioși pe păcătoșii care săvârșesc asemenea păcate numai pentru că le comit și se poartă în practică de parcă ar fi îngăduite. Aceasta, în afară de cazul în care ni se arată cu certitudine, din partea lor — cu certitudine — ceva care dezvăluie că, în adâncul sufletelor lor, ei nu cred că este oprit ceea ce Allah și Trimisul Său au oprit. Când știm că au căzut în această încălcare a inimii, judecăm atunci că au căzut într-un kufr de apostazie.

Dar dacă nu știm acest lucru, nu avem nicio cale de a-i judeca drept necredincioși, fiindcă ne temem să nu intrăm sub amenințarea din cuvântul Profetului ﷺ:

إِذَا قَالَ الرَّجُلُ لِأَخِيهِ: يَا كَافِرٌ فَقَدْ بَاءَ بِهَا أَحَدُهُمَا

Dacă un om îi spune fratelui său: „Necredinciosule!”, atunci această învinuire se întoarce asupra unuia dintre ei.

Hadithurile cu acest înțeles sunt foarte numeroase. Dintre ele amintesc unul deosebit de grăitor: întâmplarea acelui companion care a luptat cu un politeist. Când politeistul a văzut că se află sub lovitura sabiei companionului musulman, a spus: „*Mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah.*” Companionul nu a ținut seama de aceasta și l-a ucis. Când vestea a ajuns la Profet ﷺ, el l-a muștră cu cea mai mare asprime. Companionul s-a dezvinovățit, spunând că politeistul rostise mărturisirea numai de frica morții. Răspunsul Profetului ﷺ a fost:

هلا شقت عن قلبه؟

De ce nu i-ai deschis inima?

Al-Bukhārī și Muslim; relatarea lui Usāma ibn Zayd — Allah să fie mulțumit de el.

Așadar, kufr-ul în credință nu are ca legătură de temelie simpla faptă; legătura sa principală este cu inima.

Noi nu putem cunoaște ce se află în inima celui nelegiuit, a celui depravat, a hoțului, a celui care întreține relații sexuale nepermise, a cămătarului și a celor asemenea lor decât dacă își exprimă prin vorbe ceea ce are în inimă. Fapta lui arată însă că a încălcat Legea revelată printr-o încălcare în faptă. Spunem, așadar: „*Ai încălcat porunca, ai săvârșit nelegiuire și te-ai datat păcatului.*” Dar nu spunem: „*Ai devenit necredincios și ai apostaziat de la religia ta*”, până când nu se arată din partea lui ceva prin care să avem o îndreptățire înaintea lui Allah, Atotputernicul și Mărețul, pentru a-l judeca drept apostat. Atunci i se aplică judecata cunoscută în Islam, și anume cuvântul Profetului ﷺ:

من بدل دينه فاقتلوه

Pe cel care își schimbă religia ucideți-l.

Consecințele practice ale declarării necredinței

Apoi le-am spus — și continui să le spun — celor care insistă asupra declarării conducătorilor musulmani drept necredincioși:

Să presupunem că acești conducători sunt necredincioși al căror kufr este apostazie. Să presupunem, de asemenea, că există un conducător mai presus de ei. În acest caz, obligația acelui conducător superior este să le aplice pedeapsa legală.

Dar acum: ce folos aveți voi, în practică, dacă admitem, de dragul discuției, că acești conducători sunt necredincioși apostati? Ce puteți face și întreprinde?

Dacă ei spun: „*Loialitate și dezicere*”, răspundem: loialitatea și dezicerea țin de apropiere și de împotrivire, atât în inimă, cât și în faptă, potrivit puterii fiecăruia. Pentru existența lor nu este o condiție să se declare necredința și să se vestească apostazia.

Mai mult, loialitatea și dezicerea se pot manifesta și în privința unui inovator în religie, a unui păcătos sau a unui om nedrept.

Apoi le spun acestora: iată, necredincioșii au ocupat mai multe locuri din ținuturile Islamului, iar noi, din păcate, am fost încercați prin ocuparea Palestinei de către evrei.

Ce putem face noi și voi împotriva acestora, încât să vă ridicați voi singuri împotriva acelor conducători pe care îi socotiți necredincioși?

De ce nu lăsați deoparte acest aspect și nu începeți prin a pune temelia pe care se poate ridica guvernarea musulmană? Aceasta, urmând Sunna Trimisului lui Allah ﷺ, după care el și-a educat companionii și pe rânduiala și temelia căreia i-a format.

Repetăm acest lucru și îl întărim iar și iar: fiecare comunitate musulmană trebuie să lucreze cu adevărat pentru restabilirea cârmuirii islamice, nu numai pe pământul Islamului, ci pe întregul pământ. Aceasta, pentru împlinirea cuvântului lui Allah, Binecuvântatul și Preaînaltul:

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ﴾

El este Cel care l-a trimis pe Trimisul Său cu călăuzirea și religia adevărului, pentru a o face biruitoare asupra tuturor religiilor, chiar dacă politeiștilor nu le place.

Coran 61:9

În unele dintre vestirile bune cuprinse în hadithurile profetice se arată că acest verset se va împlini mai târziu.

Pentru ca musulmanii să poată împlini acest text coranic și această făgăduință dumnezeiască, trebuie să existe o cale lămurită și un drum limpede. Oare această cale constă în a declara o revoltă împotriva conducătorilor despre care aceștia își închipuie că au un kufir de apostazie? Apoi, chiar având această închipuire greșită și eronată, nu sunt în stare să facă nimic.

Care este, așadar, metoda? Și care este calea?

Purificarea și educarea

Fără îndoială, calea corectă este aceea asupra căreia insistă Trimisul lui Allah ﷺ și pe care le-o amintea companionilor în fiecare predică:

وخير الهدي هدي محمد صلى الله عليه وسلم

Iar cea mai bună călăuzire este călăuzirea lui Muḥammad ﷺ.

Toți musulmanii, și mai ales cei preocupați de restabilirea cârmuirii islamice, trebuie să înceapă de unde a început Trimisul

lui Allah ﷻ. Noi rezumăm aceasta în două cuvinte simple:
„purificare și educare”, al-taṣfiya wa-l-tarbiya.

Aceasta, fiindcă știm adevăruri statornice și bine întemeiate, pe care acei extremiști le scapă din vedere sau se prefac că nu le văd. Ei nu fac altceva decât să vestească necredința conducătorilor, apoi nimic.

Vor continua să-i declare necredincioși pe conducători, iar de la ei sau din pricina lor nu vor veni decât tulburări și nenorociri.

Ceea ce s-a petrecut în acești ultimi ani prin mâinile lor — de la tulburarea din Sanctuarul din Mecca la tulburarea din Egipt și uciderea lui al-Sādāt, apoi, în cele din urmă, în Siria, iar acum în Egipt și Algeria — este văzut de toți: vărsarea sângelui unor musulmani nevinovați, din pricina acestor tulburări și încercări, și apariția multor nenorociri și tragedii.

Toate acestea se datorează încălcării de către ei a multor texte din Carte și din Sunna, dintre care cel mai însemnat este cuvântul Preaînaltului:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

Aveți, în Trimisul lui Allah, o pildă bună pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește mult pe Allah.

Coran 33:21

Dacă vrem să întemeiem cârmuirea lui Allah pe pământ cu adevărat, nu doar prin vorbe, începem oare prin a-i declara necredincioși pe conducători, când nici măcar nu le putem sta în față, cu atât mai puțin să luptăm împotriva lor? Sau trebuie să începem cu ceea ce a început Trimisul ﷻ?

Fără îndoială, răspunsul este:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾

Aveți, în Trimisul lui Allah, o pildă bună...

Coran 33:21 • Fragment coranic

Dar cu ce a început Trimisul lui Allah ﷺ?

Oricine a simțit măcar mireasma cunoașterii știe cu certitudine că el ﷺ a început chemarea printre persoane despre care credea că sunt pregătite să primească adevărul. Apoi i-au răspuns aceia dintre companionii care i-au răspuns, după cum este cunoscut din biografia profetică. Au urmat chinurile și greutățile care i-au lovit pe musulmani în Mecca. Apoi a venit porunca primei și celei de-a doua emigrări, până când Allah, Atotputernicul și Mărețul, a întărit Islamul în Medina cea luminată. Acolo au început ciocnirile și confruntările; a început lupta dintre musulmani și necredincioși, pe de o parte, iar apoi cu evreii, pe de altă parte. Așa s-au petrecut lucrurile.

Trebuie, așadar, să începem și noi prin a-i învăța pe oameni Islamul adevărat, așa cum a început Trimisul ﷺ. Însă acum nu ne este îngăduit să ne limităm numai la a-i învăța pe oameni. În Islam au pătruns lucruri care nu fac parte din el și nu au nicio legătură cu el: inovații și lucruri născocite, care au fost o pricină a prăbușirii măreței construcții a Islamului.

De aceea, cei care cheamă la religie trebuie să înceapă prin a purifica acest Islam de ceea ce a pătruns în el.

Acesta este primul principiu: purificarea, al-tașfiya.

Al doilea principiu este ca, împreună cu această purificare, tineretul musulman aflat în creștere să fie educat în acest Islam curățat.

Dacă cercetăm situația grupărilor islamice care există de aproape un secol, ideile și practicile lor, vom vedea că multe dintre ele nu au câștigat și nici nu au adus vreun folos vrednic de amintit. Aceasta, în ciuda strigătelor și zgomotului lor, prin care spun că vor o guvernare islamică. Sub acest pretext șubred au

pricinuit vărsarea sângelui multor nevinovați, fără să împlinească nimic din ceea ce urmăreau.

Continuăm să auzim de la ei credințe care contrazic Cartea și Sunna și să vedem fapte potrivnice Cărții și Sunnei, pe lângă repetarea acelor încercări eșuate, care încalcă Legea revelată. În încheiere spun: există un cuvânt al unuia dintre cei care cheamă la religie, pe care mi-aș fi dorit ca adepții lui să-l respecte și să-l împlinească:

أقيموا دولة الإسلام في قلوبكم تقيم لكم على أرضكم

Întemeiați statul Islamului în inimile voastre și el se va întemeia pentru voi pe pământul vostru.

Căci, dacă musulmanul își îndreaptă credința pe temeiul Cărții și al Sunnei, fără îndoială că astfel i se vor îndrepta adorarea, morala, purtarea și celelalte.

Din păcate, acești oameni nu au pus în practică acest cuvânt bun. Au continuat să strige, cerând întemeierea statului musulman, însă fără folos. Pe Allah, li se potrivește întocmai vorba poetului:

ترجو النجاة ولم تسلك مسالكها إن السفينة لا تجري

على اليابس

*Nădăjduiești la salvare, dar nu ai urmat căile ei;
corabia nu merge pe uscat.*

Poate că în cele spuse de mine este ceva care să-l convingă pe orice om drept și să-l oprească pe orice om încăpățânat. Și la Allah căutăm ajutor.

2 Aprecierea eminentului învățat, șeicul ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz

Allah să aibă milă de el.

Lauda îi aparține lui Allah! Binecuvântarea și pacea fie asupra Trimisului lui Allah, asupra familiei și companionilor săi și asupra celor care urmează călăuzirea sa. Acestea fiind spuse:¹

Am citit răspunsul folositor oferit de distinsul șeic Muḥammad Nāṣir al-Dīn al-Albānī — Allah să-i dăruiască izbândă —, publicat în ziarul al-Muslimūn. Prin el, șeicul a răspuns celui care l-a întrebat despre „*declararea drept necredincios a celui care judecă după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, fără a face deosebiri*”.

Am găsit un cuvânt valoros, în care a nimerit adevărul și a urmat calea credincioșilor. El — Allah să-i dăruiască izbândă — a arătat limpede că nimănui nu-i este îngăduit să-l declare necredincios pe cel care judecă după altceva decât ceea ce a pogorât Allah numai pe temeiul faptei, fără să știe că acesta a socotit-o îngăduită în inima sa. A adus ca dovadă cele transmise în această privință de la Ibn ‘Abbās — Allah să fie mulțumit de amândoi — și de la alți înaintași ai comunității.

1 Acesta este comentariul eminentului învățat, șeicul ‘Abd al-‘Azīz ibn ‘Abd Allāh ibn Bāz, la cuvântul de mai înainte al învățatului Muḥammad Nāṣir al-Dīn al-Albānī — Allah să aibă milă de amândoi.

Fără îndoială, ceea ce a arătat în răspunsul său, explicând cuvintele Preaînaltului:

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt necredincioșii.

Coran 5:44 · Fragment coranic

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt cei nedrepti.

Coran 5:45 · Fragment coranic

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt cei nelegiuți.

Coran 5:47 · Fragment coranic

este ceea ce este corect.

El a lămurit că kufr-ul este de două feluri: mare și mic, tot așa cum nedreptatea este de două feluri și cum nelegiuirea este de două feluri: mare și mică.

Cel care socotește îngăduite judecarea după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, relațiile sexuale nepermise, camăta sau alte lucruri asupra interzicerii cărora există consens a săvârșit un kufr mare, o nedreptate mare și o nelegiuire mare.

Iar cel care le săvârșește fără să le socotească îngăduite are un kufr mic, o nedreptate mică și tot astfel o nelegiuire mică. Dovada este cuvântul Profetului ﷺ, din hadithul lui Ibn Mas'ūd — Allah să fie mulțumit de el:

سباب المسلم فسوق وقتاله كفر

A-l insulta pe musulman este nelegiuire, iar a lupta împotriva lui este kufr.

Relatarea lui Ibn Mas'ūd.

Prin aceasta, Profetul ﷺ a avut în vedere nelegiuirea mică și kufr-ul mic și a folosit această formulare pentru a-i îndepărta pe oameni de această faptă oprită.

La fel este și cuvântul său ﷺ:

اثنتان في الناس هما بهما كفر: الطعن في النسب والنياحة على الميت

Două lucruri aflate printre oameni sunt pentru ei kufr: defăimarea obârșiei și bocirea mortului.

Muslim, în Șaḥīḥ-ul său.

Și cuvântul său ﷺ:

لا ترجعوا بعدي كفارا يضرب بعضكم رقاب بعض

Nu vă întoarceți după mine la necredință, lovindu-vă unii altora grumajii.

Al-Bukhārī și Muslim; relatarea lui Jarīr — Allah să fie mulțumit de el.

Hadithurile cu acest înțeles sunt numeroase.

Fiecare musulman, și mai ales oamenii învățați, trebuie să cerceteze temeinic lucrurile și să judece asupra lor în lumina Cărții, a Sunnei și a căii înaintașilor comunității. Trebuie să se ferească de calea primejdioasă pe care au apucat-o mulți oameni: aceea de a emite judecăți fără a face deosebirile necesare.

Oamenii învățați trebuie să se îngrijească de chemarea la Allah, Slăvitul, făcând deosebirile necesare și explicându-le oamenilor

Islamul prin dovezile sale din Carte și din Sunna. Să-i îndemne să stăruie în el, să se sfătuiască și să se îndrume unii pe alții în această privință, avertizându-i totodată împotriva oricărui lucru care încalcă poruncile Islamului.

Astfel vor urma calea Profetului ﷺ, a califilor săi drept călăuziți și a companionilor săi de care Allah este mulțumit: lămurirea căii adevărului, îndrumarea spre ea și avertizarea împotriva a ceea ce o contrazice. Aceasta, punând în practică următoarele cuvinte ale lui Allah, Slăvitul:

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا
وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾

Și cine este mai bun în vorbire decât cel care cheamă la Allah, împlinește fapte bune și spune: „Eu sunt dintre musulmani”?
Coran 41:33

Și cuvântul Său, Atotputernicul și Mărețul:

﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلُ أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾

Spune: „Aceasta este calea mea! Eu chem la Allah cu știință limpede, eu și cei care mă urmează. Slavă lui Allah! Iar eu nu sunt dintre politeiști.”
Coran 12:108

Şi cuvântul Său, Slăvitul:

﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ
وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾

*Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și cu îndemn bun
și discută cu ei în chipul cel mai frumos.*

Coran 16:125 · Fragment coranic

Şi cuvântul Profetului ﷺ:

من دل على خير فله مثل أجر فاعله

*Cel care îndrumă spre un bine primește o răsplată asemenea
răsplății celui care îl face.*

Şi cuvântul său ﷺ:

من دعا إلى هدى كان له من الأجر مثل أجر من
تبعه لا ينقص ذلك من أجورهم شيئاً ومن دعا إلى
ضلالة كان عليه من الإثم مثل آثام من تبعه لا ينقص
ذلك من آثامهم شيئاً

*Cel care cheamă la călăuzire primește o răsplată asemenea
răsplăților celor care îl urmează, fără ca aceasta să le micșoreze
cu nimic răsplățile. Iar cel care cheamă la rătăcire poartă un
păcat asemenea păcatelor celor care îl urmează, fără ca aceasta
să le micșoreze cu nimic păcatele.*

Și cuvântul Profetului ﷺ către ‘Alī — Allah să fie mulțumit de el —, când l-a trimis la evreii din Khaybar:

ادعهم إلى الإسلام وأخبرهم بما يجب عليهم من حق
الله فيه فوالله لئن يهدي الله بك رجلا واحدا خير لك
من حمر النعم

Cheamă-i la Islam și înștiințează-i despre ceea ce li se cere din dreptul lui Allah în el. Pe Allah, ca Allah să călăuzească prin tine un singur om este mai bine pentru tine decât cămilele roșii.
Relatare asupra autenticității căreia sunt de acord al-Bukhārī și Muslim.

Profetul ﷺ a rămas treisprezece ani în Mecca, chemându-i pe oameni la unicitatea lui Allah și la intrarea în Islam, prin sfat sincer, înțelepciune, răbdare și o purtare frumoasă. Allah i-a călăuzit astfel, prin el și prin companionii săi, pe cei cărora le fusese rânduită fericirea. Apoi el ﷺ a emigrat la Medina.

El și companionii săi — Allah să fie mulțumit de ei — au continuat chemarea la Allah, Slăvitul, cu înțelepciune, îndemn bun, răbdare și discuție în chipul cel mai frumos, până când Allah i-a legiuit jihādul cu sabia împotriva necredincioșilor. Atunci el ﷺ și companionii săi — Allah să fie mulțumit de ei — l-au îndeplinit în chipul cel mai desăvârșit. Allah i-a întărit, le-a dat biruință și le-a dăruit un sfârșit lăudabil.

Tot astfel, biruința și sfârșitul bun vor fi ale celor care îi urmează în bine și merg pe calea lor până în Ziua Învierii. Lui Allah Îi cerem să ne facă pe noi și pe toți frații noștri întru Allah dintre cei care îi urmează în bine și să ne dăruiască nouă și tuturor fraților noștri care cheamă la Allah o înțelegere pătrunzătoare, fapte drepte și răbdare în adevăr, până Îl vom întâlni. El este Stăpânul acestui lucru și are putere asupra lui.

Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace Profetului nostru Muḥammad, familiei și companionilor săi și celor care îi urmează în bine până în Ziua Judecății.

Aprecierea învățatului, șeicul Muḥammad al-‘Uthaymīn

Allah să aibă milă de el.

Asupra celor două cuvinte ale lui al-Albānī și Ibn Bāz Ceea ce se înțelege din cuvintele celor doi șeici² este că kufr-ul se aplică celui care socotește aceasta îngăduit. Cât despre cel care judecă astfel, socotind că este un păcat și o încălcare, acesta nu este necredincios, pentru că nu a considerat-o îngăduită; poate că o face de teamă, din neputință sau dintr-o pricină asemănătoare. Prin urmare, cele trei versete, și anume cuvintele Preaînaltului:

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt necredincioșii.

Coran 5:44 · Fragment coranic

Și cuvântul Preaînaltului:

﴿وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt cei nedrepti.

Coran 5:45 · Fragment coranic

2 După ce șeicului Ibn ‘Uthaymīn i-a fost citit cuvântul de mai înainte al lui al-Albānī despre takfīr și despre judecarea după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, i-a fost citit și comentariul învățatului Ibn Bāz la cuvântul învățatului al-Albānī. După aceasta, el — Allah să-l ocrotească — a făcut asupra celor două cuvinte un comentariu general și folositor, care rezumă cele de mai înainte. Îi cerem lui Allah să-l facă folositor.

Și cuvântul Preaînaltului:

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt cei nelegiuți.

Coran 5:47 · Fragment coranic

din sura al-Mā'ida, versetele 44, 45 și 47, se aplică în trei situații:

1. Cel care judecă după altceva decât ceea ce a pogorât Allah, punând aceasta în locul religiei lui Allah, săvârșește un kufr mare, care scoate din religie, deoarece s-a așezat pe sine ca legiuitor alături de Allah, Atotputernicul și Mărețul.

Și pentru că urăște Legea Sa revelată.

2. Cel care judecă astfel dintr-o pornire a sufletului său, din teamă pentru sine sau dintr-o pricină asemănătoare nu devine necredincios, ci trece la nelegiuire.

3. Cel care judecă astfel din agresiune și nedreptate — iar aceasta nu privește judecarea potrivit codurilor de legi, ci o hotărâre într-un caz anumit, precum judecarea unui om după altceva decât ceea ce a pogorât Allah pentru a se răzbuna pe el — este numit nedrept.

Așadar, descrierile se aplică în funcție de situații.

Unii învățați au spus că acestea sunt descrieri ale aceluiași om și că orice necredincios este nedrept și orice necredincios este nelegiuit. Ei au adus ca dovadă cuvântul Preaînaltului:

﴿وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

Iar necredincioșii sunt cei nedreți.

Coran 2:254 · Fragment coranic

Și cuvântul Preaînaltului:

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَاُولَٰئِكَ هُمُ النَّارُ﴾

Iar cei care au săvârșit nelegiuirea își au sălașul în Foc.

Coran 32:20 • Fragment coranic

Aceasta este nelegiuirea mare.

Oricum ar sta lucrurile, după cum a arătat șeicul al-Albānī — Allah să aibă milă de el —, omul trebuie să privească la rezultat. Chestiunea nu este una teoretică; ceea ce contează este aplicarea în practică. Care este rezultatul?

Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace Profetului nostru Muḥammad, familiei și companionilor săi și celor care îi urmează în bine până în Ziua Judecății.

Indice

al-Albānī	3, 24, 30, 32
al-‘Uthaymīn	3
educare	21
Ibn Bāz	3, 30
Ibn Qayyim	14
al-Jawziyya	
Ibn Taymiyya	14
Ibn ‘Abbās	11, 13, 25
Khawārij	1, 8, 11, 14
kufr în credință	13–15
kufr în faptă	10, 13–15, 17
Legea revelată	10, 16, 18, 23
purificare	21–22

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Pericolul takfîrului neîntemeiat

Când desemnează cuvântul kufr ieșirea din Islam și când se referă la un păcat care nu scoate din religie? Al-Albānī cercetează textele coranice și hadithurile, deosebește credința inimii de săvârșirea unei fapte și discută urmările takfîrului. Aprecieră lui Ibn Bāz și comentariul lui Ibn ‘Uthaymīn întregesc această explicație.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro